

Rector Academiae Lipsiensis : Ecce venio, in volumine libri scriptum est
de me: voluntatem tuam, Deus mi, facere delector, & legem tuam in medio
cordis mei. Psalm 40.v.8.9. ... PP. in die Resurrectionis Dominicae, qui est
21. April. Anno salutis 1633.

Lipsiae

Phil 2° 00268/04 (157)

https://dhb.thulb.uni-jena.de/receive/ufb_cbu_00007456

urn:nbn:de:urmel-0d1f3bb4-9165-4c43-a17a-421abb9fd7be0-00006821-14

Lizenz: <https://creativecommons.org/publicdomain/mark/1.0/>

RECTOR ACADEMIÆ LIPSIENSIS.

Ecce venio, in volumine libri scriptum est de me: voluntatem tuam, Deus mi, facere delector, & legem tuam in medio cordis mei. Psalm 40. v. 8.9. Sic olim per Davidis os, Filius Dei adventum suum intimavit. Adventum in carnem, & in carne ad officium, quod æternus pater ipsi commendavit exequendum: Hoc namque desiderium, hoc beneplacitum erat patris, ut Filius suus, tanquam victima piacularis, in se reciperet peccata generis humani, & in corpore suo lueret, portans eam lignum crucis, ubi sacrificaretur, & genus humanum reconciliaret, mortuus pro omnibus nobis, sicut pro omnibus nobis vixit, ut loquitur Bernardus serm. in Psal. 15. Huc ferebatur omnis lubentia Filii, ut faceret voluntatem patris sui, & tradendo seipsum, Ephef. 5. v. 25. poncret animam suam, Joban. 10. v. 18. quam nemo alioquin potuisset tollere. Ut verò demonstraret doctrinæ celestis & hac in re perpetuam harmoniam, inde à primis incunabulis Ecclesiæ post lapsum vult repetitam hanc promissionem de adventu suo, cum testatur, in volumine libri de se scriptum esse. Ecquis enim hic liber esse potest alius, quam Legis Mosaicæ liber, quem Pentateuchum nuncupamus, & populus ipsa externa formâ ab aliis sacris libris discernebat? Nam codex Mosaicus erat exaratus longâ & continente chartâ ex multis membranis confutâ, quæ duabus numellis hinc inde adstantibus alligata convolvebatur & revolvebatur in spiras circa unum vel alterum cylindrum, ut Judæi hodieque adhuc ritum hunc explicandi & complicandi Legem observant, notatum Aët. 13. v. 15. & cap. 15. v. 21. Reliqui autem libri divinitus inspirati, quales Davidis tempore pauci extabant, distinctis membranis conscripti & complanati claudebantur, ut Luc. 4. v. 20. Salvator librum Prophetiæ aperit & claudit. Sed non satis est, ut librum teneamus, nisi & ubi extet hæc promissio, cognitum habeamus. Ideo & sectionem extertò quasi digitò monstrat, cum ait, in volumine libri de se scriptum esse. Quod autem volumen intelligat, nemini potest esse obscurum, qui ex more sanctæ lingvæ novit, quicquid primum est apud Hebræos passim sibi vindicare eam denominationem, quæ propriè etiam competit sequentibus; sicut decima dicitur absolutè pro prima inter decimas; dies pro primo die; sacerdos pro summo sacerdote: Ita volumen hic significat primum volumen, seu primam spiram, quæ explicanti librum Moysi istâ, quâ dicebamus, formâ scriptum, occurrit. LXXvitalis Interpreter & Apostolus ad Hebr. 10. v. 7. vocant *νεφελίδα*, caput, id est, sectionem sabbaticam, quæ Rabbini *Paraschâ* dicitur, & literâ majusculâ (א) juxta textum, aut in medio pagina, magnò spaciò ter positâ, notatur: quales sectiones in toto Pentateucho quinque viginta tres numerabant, ut sic in Sabbatis per singulos annos Legem in suis Synagogis legendò absolverent. Habemus jam librum, habemus sectionem, quam indigat Filius Dei, nempe primam Codicis Mosaicæ, quæ juxta nostram distinctionem à capite primo usque ad capitis sexti versum aliquot in Genesi pertingit. In hac autem sectione reperire est primam gratiæ promissionem, quæ consternatos protoplastarum animos levavi fortique levamine suffultos erexit, ne ruerent in desperationem. Sic enim celestis agnothetes: *Inimicitiam pono inter te, (serpens!) & mulierem banc, similiterque inter semen tuum & semen hujus: hoc conteret tibi caput, & tu conteres ipsi calcaneum.* Satanas ex naturali serpente, quem oblederat, allocutus Evam strategemate noxio inescavit, ut à Dei mandato deficeret, & in hujus miserie societatem Adamum quoque alliceret: Namque subjugatis velut mancipiis suis servitutum diram exacerbabat hostis Dei atque hominum, & continuos mortis atque inferni morfus intentabat. Non patitur hoc Filius Dei, sed denuò inimicitiam inter Satanam & genus humanum sancit, ac decretum celeste promulgat, quod velit fieri *semen mulieris*, & in assumptâ carne sanguinem suum fundere, mortemque cruentam obire, sicut illi, qui lethale vulnus ex serpentis morfu accipiunt in calcaneo, cadunt: Certò autem certius fore, ut hic morfus & contritio calcanei, serpenti illi veteri, hoc est, Satanæ, in perniciem cedat, ejusque non planta, sed caput conteratur, & omnis ei potestas, omne robur adimatur. Hæc fuit ab antiquo tessera militiæ hujus spiritualis, hoc symbolum primæ Ecclesiæ, totæ centuriis annorum in populo Dei editum & confessum ad plenitudinem usque temporis. Quam imaginem duelli cum Satanâ, sancti Dei homines identidem populo Dei depinxerunt: Sic enim ab Hosea c. 13. v. 14. introducit noster Bellator & Dux vitæ: *De manu inferni redimam eos, à morte vindicabo eos: Ero mors tua, ô mors! Ero pestis tua, ô inferne!* Sic Esaias Ecclesiæ cum hoc Domino suo dissuaviantis de pugna illius repræsentat hilare colloquium, c. 63. v. 1. 2. 3. *Quis est iste, qui venit de Edom, tinctus vestibus de Bosra, iste formosus in stola sua, gradiens in multitudine fortitudinis sue?* hoc est, ut Hieronymus circumloquitur, unde carnem tuam niveam & virgineam cruentasti? unde sanguinem rubricasti? magis enim elementia, quam crudelitatis, magis candor, quam cruor. Respondet autem victor: *Ego, qui loquor iusticiam, & propugnator sum ad salvandum.* Pergit Ecclesiæ: *Quare rubrum est vestimentum tuum, & vestimenta tua sicut calcantium in torculari?* Cur ita cruentata est tua humanitas, in qua, cum veste, conspicuus factus es, ô Deus? R. *Torcular calcavi solus, & de gentibus non est vir mecum.* Solus mihi effecti hanc victoriam cruentam, calcavi eos in furore meo, & conculiavi eos in ira mea, & adspersi est sanguis eorum super vestimenta mea, & omnia indumenta mea inquinavi. Hæc toties nunciata, picta, & in antecessum confessa, tandem ipse veritatis divinæ assertor & iudex demonstravit. Venit enim dies illa, quam fecit Dominus: venit tempus, quo depugnatum est cum Satana bellum, & mors morte hujus Ducis deglutita, nil nisi vani schematis spiculum relinquit. *Mors & vita duello confixere mirando: Dux vitæ mortuus regnat vivus*, ut habent *Sequentia*, quæ vocantur *Ecclesiastica*, ab excelsi spiritûs viro, ut Lutherus judicat, facta. Erat servus in passione, & exantlabat omnes labores, quos peccatis nostris ipsi attraximus: nunc depositâ servi formâ est Dominus: Jacobat in sepulchro, ut jacent à morte alii infimi, mediocrii, summi, & habent monumentis inscriptum mortistestimonium, sicut Cyri sepulchrum habebat: *Hic jacet dormitor Persarum.* At victor noster non integrum tri-duum jacet in sepulchro: & tunc audimus ab Angelis, Luc. 24. v. 5. *Quid queritis viventes inter mortuos? Non est hic, sed surrexit.* Sic ergo vivit Leo de tribu Juda, Apoc. 5. v. 5. qui prius non habebat speciem neque decorem: infirmus in laqueo, fortis in spolio: vilis in corpusculo, armatus in prælio: foedus in morte, pulcher in resurrectione: fuscus in opprobrio, clarus in celo, ut Augustinus loquitur serm. 178. de Tempore. Ipse adeò gloriosus exclamat: *Eram mortuus, & ecce! sum vivus in secula seculorum: Et habeo claves inferni & mortis*, Apoc. 1. v. 18. Sicut enim victor ab urbis expugnatione redux claves exhibet, velut in signe victoriæ: ita Dux vitæ debellato Dracone affert secum claves inferni, quem destruxit, & mortis, quam omni suo munimento exuit, ut amplius in sua nos manu dislinere nequeat. Restat jam aliud nihil, nisi ut in suis membris myslis etiam serpentem debellet, quæ contra illum ceu hostem *ἀστρον* in aciem deducit, ut cum sub pedibus ipsorum conterat citò, Rom. 16. v. 20. Nostrum ergo est, non tantum lætum *Alleluja* accinere Duci nostro, sed & à morte animæ resuscitatos membra nostra siltere, non arma iustitiæ peccato, sed sistere nos DEO, ut ex mortuis vivos, & membra nostra arma iustitiæ DEO, Rom. 6. v. 13. Abjiciamus itaque opera tenebrarum, & induamus arma lucis, Rom. 13. v. 12. & ut boni milites Jesu Christi, 2. Tim. 2. v. 3. *militemus bonam militiam, retinentes fidem & bonam conscientiam*, 1. Tim. 1. v. 19. Pereant, qui turpi transfugio se subducunt imperio sui Domini, & lixæ atque calones fieri amant ejus, qui mortis dux est & pararius! Pereant, qui serpentem veterem sinu suo fovent, & à Christo contritum suis obsequiis animant, unde lethale virus animæ suæ attrahunt! Candidati sumus æternitatis, & Duci nostro semel nomen dedimus. Militiæ spiritualis sacramento nos obstricti, Diabolo & pompæ ejus universæ renunciavimus: Nullæ ergo nobis sint cum hoste induciæ, nulla pax, nulla conspiratio. Nec deterrere nos debent odia seminis serpentini, aut fatigare militiæ perpetuitas, aut verberum excipiendorum duritas, aut persecutionum diritas. Quia Christus passus est pro nobis carne, eos quoque eadem cogitatione armamini, quod qui passus est in carne, desistit à peccato, 1. Petr. 4. v. 1. Sanè futurum est, ut & nos serpentinum morium sentiamus, & cadamus ac jaceamus in terre pulvere: sed erit tempus resurgendi, tempus plenæ victoriæ, tempus ovandi, quod excipiet vita nullis mortis, nullis miseriarum, nullis pugnæ vicibus alternanda. Tunc implebitur illud, 1. Cor. 15. v. 55. *Mors est absorpta in victoriam: ubi est tuus, ô mors, stimulus? ubi tua, inferne, victoria?* Tunc æternis cantibus resonabimus laudes victoris, dicentes: *Deo sit gloria, qui dedit nobis victoriam per Dominum Jesum Christum*, v. 57. Talibus & id genus similibus meditationibus hoc Festum consecrare nos oportet, ut verum usum Resurrectionis & victoriæ Jesu Christi percipiamus. Quem ad finem etiam in ade Academicâ more prisco Conventum à meridie Horâ XII. indicimus, ut & illa laudibus Duci nostro concinentes resonet. Neque dubitamus, quin jurisdictionem nostram agnoscentes, habendæ concioni latine suam devotionem aulcultatione piâ sint dedicaturi. Ipse autem Deus pacis, qui reduxit à mortuis pastorem ovium illum magnum, per sanguinem testamenti æterni, Dominum nostrum Jesum, absolutos nos reddat in omni opere bono ad faciendum voluntatem ipsius, efficiens, ut, quod agimus, acceptum sit in conspectu suo, per Jesum Christum! cui gloria in secula seculorum! Amen.

LIPSIÆ, Typis GREGORII RITZSCHII.